

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Knickou
sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, správního odboru, oddělení správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 5. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. e) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), tím, že nesplnil povinnost stanovenou § 12 odst. 4 téhož zákona.
2. Výše uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že jako vlastník silničního vozidla tovární značky X, registrační značky X, neoznámil u obecního úřadu obce s rozšířenou působností, a to Magistrátu města Ústí nad Labem, oddělení evidence vozidel (dále jen registr vozidel), bez zbytečného odkladu po uplynutí lhůty 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců adresu místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno, a účel jeho využití, přičemž k vyřazení vozidla došlo dne 28. 3. 2019. Tím porušil § 12 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a dopustil se z nedbalosti přestupku dle § 83 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Rozhodným dnem pro oznámení adresy místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno, a účelu jeho využití byl den 28. 3. 2020. Nesplnění této povinnosti žalobce trvalo do dne oznámení adresy místa umístění a účelu jeho využití, tj. 9. 4. 2021.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 83 odst. 2 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich mu byla současně uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.
4. Dle správního orgánu I. stupně žalobce umožnil, aby bylo vozidlo stále, i po uplynutí lhůty 12 měsíců, vyřazené z provozu, aniž by splnil výše popsanou povinnost, tudíž užíval službu vyřazení vozidla z provozu neoprávněně, až do okamžiku splnění povinnosti. Tímto jednáním vytvořil protiprávní stav spočívající v ponechání vozidla v režimu tzv. depozitu nad rámec zákonem stanovené lhůty, čímž porušil zákonem uloženou povinnost. Kontrolou provedenou v registru silničních vozidel bylo zjištěno, že dne 28. 3. 2019 byla podána žádost o vyřazení uvedeného vozidla z provozu. Téhož dne bylo vozidlo vyřazeno z provozu. Rozhodným dnem pro oznámení adresy místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno, a účelu jeho využití byl den 28. 3. 2020. Správní orgán I. stupně posuzoval, zda žalobce splnil svou povinnost „bez zbytečného odkladu“. Jelikož byla adresa místa umístění vozidla oznámena až dne 9. 4. 2021, dospěl k závěru, že žalobce svou povinnost bez zbytečného odkladu nesplnil. Dle správního orgánu I. stupně přestupek nebyl promlčen, jelikož se jednalo o přestupek trvající, který byl spáchán dne 28. 3. 2020 a trval až do dne 9. 4. 2021, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu. Teprve tehdy začala

běžet roční promlčecí doba. Skutečnost, že se jedná o přestupek trvající, správní orgán I. stupně dovozoval ze samotného znění skutkové podstaty uvedené v § 83 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně rovněž poukázal na to, že nenahlášením adresy místa umístění vozidla je do karty vozidla propisán záznam o nedodržení této povinnosti, který nezaniká po roce, ale je zaznamenán až do doby odstranění protiprávního stavu. Správní orgán I. stupně dále doplnil, že promlčení uvedeného přestupku ve lhůtě jednoho roku od uplynutí 12 měsíců od vyřazení vozidla by vedlo k nepříznivému stavu, kdy by docházelo k pokutování pouze těch vlastníků vyřazených silničních vozidel, kteří o umístění informovali později, než stanoví zákon, ale ve lhůtě kratší, než je doba promlčecí. Vlastníci, kteří žádost podali se značným zpožděním, nebo ji nepodali vůbec, by však byli nepostižitelní. Evidováním nepravdivých, neaktuálních nebo neúplných informací o vozidlech by registr vozidel ztratil smysl, neboť by zde nebyl žádný nástroj pro zajištění aktuálních a správných údajů v něm uvedených.

5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním ze dne 15. 5. 2021. Namítal, že jeho odpovědnost zanikla uplynutím promlčecí doby. Dle žalobce se nejednalo o přestupek trvající. Z důvodové zprávy k § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „výkladový průvodce Ministerstva vnitra“) žalobce dovodil, že za přestupek trvající nelze označit nesplnění oznamovací povinnosti. Takové nesplnění totiž sice vyvolá protiprávní stav, nelze ovšem hovořit o jeho udržování. Argumentace, že uvedené se vztahuje jen na specifický případ oznámení ztráty či odcizení zbraně, nemá v textu důvodové zprávy oporu. Žalobce proto navrhl, aby bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení zastaveno.
6. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s hodnocením uvedeného přestupku jako přestupku trvajícího, jehož znkem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Tento stav byl ukončen až v průběhu řízení o přestupku dne 7. 4. 2021 na základě vydaného příkazu ze dne 29. 3. 2021. Žalobce dlouhodobě udržoval stav, který zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v § 12 odst. 4 považuje za závadný, neboť klade vlastníku silničního vozidla opodstatněnou povinnost po jednom roce od vyřazení silničního vozidla z provozu oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který vyřadí silniční vozidlo z provozu, adresu místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno, a účel jeho využití. Tato povinnost není pouhým administrativním aktem, ale má za účel v případě kontroly správního orgánu dohlédnout v souladu s § 141 odst. 1 písm. b) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), zda a jak jsou dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 As 99/2016 - 31) žalovaný zdůraznil, že u trvajících přestupků jsou dva okamžiky, od kterých počíná běžet roční prekluzivní lhůta. Obecně lhůta počíná běžet ukončením protiprávního jednání. V případě, že je protiprávní jednání pachatele zjištěno správním orgánem dříve, než je ukončeno, a o trvajícím deliktu je zahájeno správní řízení, počíná prekluzivní lhůta běžet od okamžiku, kdy bylo podezřelé osobě doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení. V posuzovaném případě tedy roční lhůta pro projednání trvajícího přestupku započala běžet po doručení příkazu dne 31. 3. 2021. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce převzal dne 6. 5. 2021, odpovědnost žalobce za

přestupek před právní mocí tohoto rozhodnutí tak nezanikla. Žalovaný proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

7. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou. Tvrdil že, odpovědnost za přestupek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, zanikla uplynutím jednoleté promlčecí doby, tedy ke dni 28. 3. 2021. Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, dle nichž by měl být spáchaný přestupek přestupkem trvajícím. Obdobně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odkazoval na důvodovou zprávu k § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a výkladový průvodce Ministerstva vnitra.
8. Žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je založeno na právním výkladu počátku běhu prekluzivní lhůty u trvajících přestupků. Podstata obhajoby žalobce ale spočívá v tvrzení, že se nejedná o přestupek trvajícím. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje žádnou argumentaci vyvracející právní výklad žalobce. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že argumentace uvedená v žalobě je totožná s argumentací obsaženou v odvolání. Konstatoval, že se s těmito námitkami vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které se odkázal. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl.
10. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s.,
kterými
je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu,
který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Soud nejprve konstatuje, že povinností žalovaného jako odvolacího orgánu je svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání všech odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu, právních úvah a důvodů tak učinil. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobcova, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá. Soud má za to, že napadené rozhodnutí se s odvolacími námitkami plně vypořádalo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil na základě jakých skutkových zjištění a právních závěrů ve shodě se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že prekluzivní lhůty pro projednání posuzovaného přestupku neuplynula. Tento závěr žalovaného soud považuje za srozumitelný a přezkoumatelný. Skutečnost, že žalobce s takto prezentovaným názorem žalovaného nesouhlasí, nezakládá sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
12. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „jako vlastník silničního vozidla v rozporu s § 12 odst. 4 neoznámí adresu místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účel jeho využití.“ Podle § 12 odst. 4 téhož zákona „*trvá-li vyřazení silničního vozidla z provozu déle než 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, je vlastník vyřazeného silničního vozidla povinen bez zbytečného odkladu*

po uplynutí této lhůty oznámit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který vyřadil silniční vozidlo z provozu, adresu místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účel jeho využití.“

13. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že tento přestupek má charakter trvalého přestupku. Podle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky je trvalý přestupek „*takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán*“. V případě posuzovaného přestupku se nejedná o jednání jednorázové, ale o jednání trvalé delší dobu, dokud není protiprávní stav odstraněn oznámením adresy místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účelu jeho využití. Jinými slovy, žalobce svým nekonáním (nesplněním zákonem uložené povinnosti) vyvolal protiprávní stav, který po dobu několika měsíců udržoval, byť by se tak dělo z nedbalosti. Výklad žalobce, podle kterého by se mělo jednat o jednorázový přestupek, který by byl ukončen neoznámením obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který vyřadil silniční vozidlo z provozu, adresy místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účel jeho využití po uplynutí lhůty uvedené v § 12 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, případně bez zbytečného odkladu po uplynutí této lhůty, by skutečně vedl k absurdnímu závěru, že dlouhodobé udržování závadného stavu by nemohlo být postižitelné. Takový výklad by zcela popíral smysl dané právní normy, kterým je, jak správně uvedl žalovaný, dodržování právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů v oblastech působnosti zákona o odpadech. Tyto chráněné zájmy nejsou podle soudu „vyčerpaný“ uplynutím několika týdnů po uplynutí lhůty uvedené v § 12 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
14. Posuzovaný přestupek nelze připodobnit k přestupku neoznámení ztráty či odcizení zbraně, popř. dokladu k ní. Pro posouzení, zda se jedná o trvalý přestupek či nikoliv, je podstatná skutečnost, že v případě neoznámení ztráty či odcizení zbraně nebo dokladu k ní se již tyto věci dostaly mimo dispozici jejich původního držitele, který již proto nemá možnost odstranit protiprávní stav, který v důsledku jeho zavinění nastal. Naopak v nyní posuzovaném případě je plně v možnostech vlastníka vyřazeného silničního vozidla protiprávní stav ukončit oznámením adresy místa, kde je vyřazené silniční vozidlo umístěno a účel jeho využití (obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2021, č. j. 44A 19/2020 - 17).
15. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
16. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec, 28. března 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně